

серенада за струненъ оркестъръ, „Прелюдиумъ и двойна fuga“ и една соната за пиано, както и 3 опуса пѣсни. Писалъ: „Неиздадени спомени за Шопена“, и издалъ „Непознати Шопенови писма“.

Каролевъ, Цвѣтанъ — оперенъ пѣвецъ — драматиченъ баритонъ, род. 1890 въ Пловдивъ, първиятъ му учителъ по пѣние е Ив. Вулпе, 1916—1919 учи въ Виенската музикална академия — при Унгеръ, и частно — при камерзенгеръ Францъ Щайнеръ; отъ 1919 е членъ на Софийската народна опера, дето застъпва съ добъръ успѣхъ роли като първи драматиченъ баритонъ. Гласътъ на К. се отличава съ своята мощъ и изразителностъ. Гастролиралъ е въ Виена (Volksooper) и Буда-Пеща (Държавната опера) съ насърдителенъ успѣхъ.

Картело, ит. cartello, фр. cartelle — малкъ линиранъ листъ отъ магарешка кожа, за отбелязване или записване отъ компониститѣ тѣхнитѣ случайни хрумвания, музикални мисли, или първоначалния планъ на композиция.

Карузо, Енрико — Caruso, Enrico — знаменитъ италиянски теноръ, род. 25 февр. 1873 въ Неаполъ, умр. 2 авг. 1921 с. т., ученикъ на Гулиелмо Верджине, обрналъ върху себе си внимание въ ролята на Лорисъ отъ „Федора“ на Джордано, презъ 1899 постепенно се утвърдява като най-голъмъ между съвременитѣ нему оперни тенори. К. бѣ прославенъ поради прекрасния, съ рѣдко благородство на тембъра, свой гласъ и високо интелигентно изпълнение

Карули, Фердинандо — Carulli, Ferdinando — виртуозъ на китара и компонистъ, род. 10 февр. 1770 въ Неаполъ, умр. февр. 1841 въ Парижъ, започналъ да учи виолончело, но скоро се посветява на китара, и изработва отъ себе си единъ голъмъ майсторъ на този инструментъ, и като виртуозъ концертиралъ съ много голъмъ успѣхъ въ Парижъ, дето е живѣлъ до смъртъта си. Композициитѣ му, надъ 300 на брой, се състоятъ отъ сонати, концерти, дуа, триа за китара и пиано, за китара, флейта и пиано и др., а неговата школа за китара и до днесъ не е изгубила значение.

Каръ дьо тонъ, фр. Quart de ton — наричатъ французитѣ разстоянието

по-малко отъ полутона, съществуваще въ музиката на древността и въ източната музика, отдето е преминало и въ литургийното пѣние на срѣдновѣковието — за което свидетелствуватъ нѣколко теоретици: дьо Прюмъ, Тунстеде, д'Адмонъ и др. (гл. Енхармонизъмъ).

Каса, ит. cassa — барабанъ gran c. = голъмъ барабанъ.

Касадо, Гаспаръ — Cassado, Gaspar — испански виолончелистъ и компонистъ, род. 1897 въ Барселона,

Гаспаръ Касадо

ученикъ на Маршъ и Казалсъ; първостепенъ виртуозъ, К. концертира по цѣлия свѣтъ съ много голъмъ успѣхъ. Композиции: Sonate breve за пиано, по единъ струненъ квартетъ и трио, сонати и др. пиеси за виолончелъ, концертъ за виолончелъ — свободна преработка на Шубертовата Arpeggione Sonate, две пиеси за чело и пиано, струненъ квартетъ.

Касациони, ит. cassazione — сж композиции — единъ видъ сюити, въ свободна форма, за нѣколко инструмента, съ неопределенъ брой части, първата и последната отъ които почти всѣкога маршъ, а останалитѣ — въ различни темпи. К-тъ сж се изпълнявали на открито като единъ